

det, den burde foretage sig, for at vi kunde faa nogenlunde Orden i disse Forhold.

Det andet Spørgsmaal, jeg har talt om, blev løseligt berørt af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, da han skildrede sin Stilling til Beskyttelsestolden og Finanstolden. Jeg skal ogsaa kun ganske løseligt berøre dette Spørgsmaal i Dag, men fastholder, hvad jeg udtalte forleden Dag, at ogsaa her er et Forhold, hvor det i høj Grad har manglet paa Ledelse hos Højre. Jeg har en levende Følelse af, at denne Tilstand allerede var raadende i 1906, da man fra Haandværkets og Industriens Lederes Side i stærke Ord krævede Finanstolden nedsat. Da maatte jeg som Valgkandidat forsvare mig. Man anførte overfor mig: ogsaa fra Højres Side kræves det med stor Styrke, at Finanstolden skal nedsættes, hvor kan da du, som dog selv er Højremand, forsvare, at Finanstolden ikke skal nedsættes i den Udstrækning, hvori det kræves. Jeg fastholdt min Opfattelse, og ærede Medlemmer af dette Ting vil kunne erindre, at jeg f. Eks. bestemt har hævdet det urigtige i at afskaffe Petroleumstolden. Jeg nævner dette for at konstatere mit Standpunkt og fastholder fremdeles, at heller ikke her har Højres Ledelse sørget for at retlede paa rette Vis og i rette Tid, saaledes at vi dog kunde være traadt op med nogen Styrke, idet man efter min Mening, hvad jeg ogsaa har udtalt, har rejst for vidtgaaende Krav, hvad vi maaske nu kan være enige om at fortryde. Jeg har, og det, fastholder jeg, er rigtigt, ud fra dette anklaget Højre for, at Partiet, uagtet det fra den Side lige saa stærkt som fra mange andre Sider, fra Venstres og socialdemokratiske Side, er krævet, at Finanstolden skulde nedsættes, har forsømt i rette Tid at overveje, hvorledes man i Virkeligheden burde stille sig til dette Spørgsmaal. Og saa gaar man nu bagefter ud og angriber Regeringen og det Parti, der har fulgt den, fordi man er gaaet saa vidt i Retning af at forlange Nedsættelse af Finanstolden.

Endnu den 17. August stod det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) i Esbjerg og udtalte til Forsamlingen i et Angreb paa Regeringen efter at have skildret, hvad der var foregaaet: „Samtidig smed man Indtægterne bort ved Tiendeloven, ved Hartkornsskatternes Ophevelse og ved Toldloven, hvor man smed 12 Millioner bort. Man maa forbavses over dette Venstrestyre“. Man maa ogsaa

forbavses over det Højrestyre, der har stillet sig paa en saadan Maade. Det maa udtales, thi der kan ikke blive nogenlunde Orden i de Ting, før man kommer paa det rene med, hvor bagvendt man har stillet sig.

Samtidig med at jeg taler herom, vil jeg gerne fremdrage et Spørgsmaal, som jeg maa tilstaa, jeg glemte forgangen Dag, da jeg talte om forskellige Forhold vedrørende Ministeriet for offentlige Arbejder. Da havde jeg til Hensigt at udtale en Tak til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, fordi han i Sommer har ladet Lokomotiver bestille paa hjemlige Fabrikker. Jeg anerkender ud fra min Opfattelse dette Skridt fra den højtærede Ministers Side saa meget mere, som det ikke vilde være uberettiget at antage, at vi maatte være Tvivl om, hvorvidt han kunde foretage dette Skridt eller ikke efter den Ligelighed, der var i Stemmegivningen paa dette Punkt, da Sagen laa for her i Tinget.

Naar jeg omtaler denne Sag, er det ikke alene for at takke den højtærede Minister, fordi han har taget dette Standpunkt, men for, som det ogsaa var min Hensigt forleden Dag, at gøre en almindelig politisk Bemærkning om dette Forhold. Jeg vilde gerne rette den til Regeringen og dens Parti; for Resten tror jeg, den gælder næsten alle de andre Grupper her i dette Ting, ogsaa de Radikale og Socialdemokraterne, men jeg retter, som sagt, nærmest min Bemærkning til Regeringen og dens Parti. Jeg tror, at det under den Politik, der i økonomisk Henseende er ført her i Landet i den senere Aarrække, er paa dette Omraade, at dette Tings Flertal, specielt ogsaa her Regeringen og dens Parti, har begaaet en af de største Fejl. Man har nemlig overvurderet de Fordele, der kunde bringes visse Sider i vort Samfund ved at indskrænke Beskyttelsen for Haandværk og Industri efter den Maalestok, man har tilstræbt. Dette har ikke alene efter min Mening været urigtigt i og for sig. Jeg siger, man har overdrevet; jeg erkender saa fuldt som nogen, at der er mange Omraader, hvor det var forstandigt og rigtigt at foretage en Indskrænkning; men man er gaaet for vidt, og man har navnlig tilstræbt at gaa for vidt. Maaske kom man ikke i 1908 saa langt, ja, det er vitterligt, at man ikke kom saa langt, som man tilstræbte; men man kom noget fremad i Retning af Indskrænkninger, som efter min Mening gik videre, end de burde være gaaede, Ind-